

Zn. Blondýna hledá...

Blanka
Svobodová

Román

*Zn. Blondýna
hledá...*

Blanka
Svobodová

AL
press

edice
KLOKAN

Copyright © Blanka Svobodová, 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Blanka Svobodová, 2017

Redakční úprava Melita Denková

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v edici
Klokan, 2017

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-466-1 (pdf)

Obsah

Předmluva	9
9.00 To je psina, že, Atome?	11
10.00 Když jde o ex, náhody neexistují	25
11.00 Virtuálně obletovaná samice	33
12.00 Pohodář na pohodu	39
13.00 Slibem nezarmoutíš	49
14:00 Ne neberu jako odpověď	57
15.00 Natěšený versus vyděšená	63
16.00 Budu si tě hýčkat	71
17.00 Přípravy staré panny	77
18.00 Kdo s koho	81

19.00	Mha přede mnou, mha za mnou	87
20.00	Vstříc nočnímu životu	93
21.00	Pretty woman před radnicí	101
22.00	Ona single plus on single rovná se	111
23.00	Těžká romantika v kafárně	121
00.00	Tak to rozjedem?	127
01.00	Nenasytná jako černá vdova	137
2.00	Nové tělo, nová vůně, nový styl	145
3:00	Jedním slovem – SLAST	151
4:00 – 7:00	Spi sladce	161
8:00	Sejít, najíst, pomilovat a odejít	165
9.00	Brno je zlatá loď, za muži z Brna chodí	173
10.00	Už tam skoro jsme	181

Věnováno čtenářkám. Děkuji!

Blanka

Předmluva

Veselý příběh o tom, co všechno se ne(může) stát během dvaceti čtyř hodin. Detailně popsané okamžiky, kdy z virtuální náhody vzniká nový vztah. Křehký začátek – s radostným očekáváním i obavou, aby se něco nepokazilo. Motýlci v břiše, hlava plná růžových snů – zkrátka to NĚCO...

Pochopila jsem, že čím dýl na něco čekáš, tím víc si pak vážíš chvíle, kdy ON přijde do života. Náhody totiž neexistují!

Zbožně jsem si nepřála, nic nelámala přes koleno, jen jsem nechala plynout čas. Měla jsem otevřené oči a šla štěstí lehce naproti. I z maličkostí se může vyklubat směr, ne-li rovnou hlavní cesta.

Cesta někam, k někomu, k něčemu.

Takže:

Věř!

Zkoušej!

Rozhlídni se!

A... Vydrž!

Jdi!

Jdi!

Jdi!

Jdi štěstí naproti, protože TY SI HO ZASLOUŽÍŠ!

Tak jsem se pro něj, po špičkách, vydala i já.

Někam, k někomu, k něčemu.

9.00

To je psina, že, Atome?

Je sobota ráno. Přes pootevřené venkovní žaluzie pálí do ložnice slunce. Přemlouvám se, abych rozlepila oči. Ne! Tak hrozně se mi nechce! Každé ráno si připadám víc utahaná, než když večer zaléhám na kutě. Není to divné?

Mohla bych mít nárok celou sobotu proležet? Prosím! Koho vlastně prosím? Vždyť si můžu dělat, co chci. Nikomu se nepovídám. Nikomu... Snad jen svému svědomí. Proti mně je akční, až bych slzu zatlačila, tělo nestíhá nastavení akčního mozku.

Zamrkám. Vážně, den jako malovaný. Modrá obloha a volný víkend přede mnou. Nic nemusím, všechno můžu. Super, mám dobrou náladu a konečně se hrabu z peřin. Vyspaná dosyta – do růžova, jak by řekla babička.

Nejlíp se mi spává právě z pátku na sobotu. Vím, že mě nečeká žádné chaotické pracovní hemžení, žádné otravné telefony, kancelář s vydýchaným vzduchem, případně neochotní úředníci, když dovalím sto padesátkou vyřídit poslední povolení na magistrát. Dnes nehrozí mrtvolný pot na dlaních z důvodu pracovního nestíhání. Žádný rušivý

element v dohledu. Na podvědomí tenhle příslib volna účinkuje líp než silný prášek na spaní.

Vsedě se protáhnou, až zapraší klouby. Prý se má člověk každé ráno pořádně protáhnout, tak to dělám. Rutina, už nad tím nepřemýšlím. Sedám na postel a nohou hledám růžové měkké papučky. Natahuju se na pelest pro bílý lehký župan. Ten kousek oblečení mám nejradši z celé garderoby. Kdyby se dalo, chodím v županu i do práce. Existuje pohodlnější obleček? Já ho tedy neznám.

„Atomku, ty ještě spinkáš? Nechceš ani papat?“ ptám se ještě zastřeným hlasem svého mého nejmilejšího, nejvěrnějšího a nejmilovanějšího – černého dobrmana Atoma.

Překročím psa. Ani se nehne, jen rošťácky koulí očima a kroutí kupírovaným ocasem. Miláček k zulíbání. Za tři roky, co jsme si životními partáky, ty jeho kulišárny znám. Ví, že dnes panička nespíchá do práce, že je jen jeho. Chápe, že nevstáváme na zazvonění budíku, ale jak se nám chce.

Jen co si strčím kartáček s pořádnou dávkou bělicí pasty do pusy, začne Atom dotírat čenichem, vybral si stehno a říká si o granule. Zkousnu kartáček a jdu mu na chodbu připravit snídaňový příděl – přesně odměrku a půl suché stravy dvacet v jednom. Atom žere jako po týdenní hladovce. Než si vyčistím zuby, miska zeje prázdnotou. Problémy s jídlem v naší domácnosti nemáme. Když je něco v misce, na talíři, prostě se jí. Žádné ofrky.

Atom se posadí na předložku vchodových dveří a zbožně hledí na kliku. Na řadu přichází venčení. Vystačí si sám – není nad to bydlet v přízemním bungalovu. Přízemní bydlení s nadpozemským bonusem.

Napouštím vodu do rychlovarné konvice. Do oblíbeného hrnku bez ouška, zato s dvojitým porcelánem, aby nepálil do prstů, dávám dvě kávové lžičky rozpustné kávy.

Ještě nedávno jsem tuhle sypkou hmotu vyloženě nesnášela, teď na ni nedám dopustit. Začala mi chutnat, tak si dávám do nosu. Kdoví, jak dlouho mi tyhle choutky na instantní kávová zrna vydrží.

Na balkonových dveřích je čenichem přilepený Atom. A já to okno včera leštila! Zamračím se. Některé domácí práce jsou absolutně zbytečné.

Samovenčení psímu chlapečkovi moc dlouho nevydrželo. Pouštím ho dovnitř. Tak je to pořád – když je venku, funí na sklo jako bezdomovec, když je doma, hypnotizuje klíčovou dírkou. Nekonečná hra slibující nekonečné uklízení manévry. Smejčení mám ale v paži, ani mě nehne. Nejsem otrokyní domu. Nepraktikuji běh po domácnosti s leštěnkou s vůní vřesu kvůli sebemenší šmouze. S velkým psem se představa dokonale uklizeného prostoru rovná sci-fi. Nesnažím se o nemožné. Normální úklid jednou týdně je podle mě dostatečný.

„Pět minut ti stačilo, jo?“

Pes zakroučí ocasem a donese z pelíšku žlutý pískací míček. Balon jako bolestné za několik desítek blátivých stop rozetých po bílé dlažbě. Usměju se. Proč bych nedělala vrátnou psovi, že?

Beru kávu a rozvalím se na sedačku v obýváku. Nohy hodím na stolek. Typické sobotní ráno. Hurá! Miluju tě, brácho víkende!

Atom mi vytrvale pokládá míček do klína, vynucuje si aport na prostoru dva krát dva metry. Oslintaný balon neúnavně házím mezi křeslo a konferenční stolek. Dobře pětatřicetikilový pes brzdí smykem o bílou repasovanou secesní komodu. Jsem v klidu. Jediný koberec, který v domě mám, už dávno letěl pod sedačku. Jak to dělají lidi, co mají doma dva nebo tři psy? Při téhle představě jsem v klidu ještě víc. Skoro dalajláma.

„Nic, zlato, už stačí... Děláme si tu zbytečný bordel, nepůjdeš znovu na zahradu? Jdeme si zapálit?“ končím jednostrannou hru. Káva dopitá.

Stačí říct „zapálit“ a Atom sedí před balkonovými dveřmi přilepený jako vteřinovým lepidlem. Tak jsem si ho naučila, heč! No jo, pes kuřácky... Slova jako jdeme čůrat, zapálit si, na procházku rozšifruje bezpečně. Ve psím překladu znamenají jediné – výlet minimálně na zahradu.

„Už, už,“ klidním psa natěšeného cigaretou.

Odcházím si jednu ubalit k botníku. Tam odkládám kuřácké nádobičko. Tabák Virginia, papírky, filtry, tabatěrku. Cigarety si balím ručně. Made in Dorota. Obyčejným cigaretám jsem nikdy na chuť nepřišla, nevoní a chutnají jako drcené seno. Ty moje, to je jiný levl. Namlouvám si, že jsou určitě zdravější, že když nasávám do plic kvalitnější tabák, je to vlastně vitamin...

Dám si do koutku jednu čerstvě ubalenou a jdu před dům. Atom lítá po zahradě jako střelený. Má energie jako Temelín. Podle něj jen trapně světélkuju. Nenapodobitelná zvířecí duše.

Dřepnu si na schodek a přidržím oranžový plamen benzinového zapalovače. Hmm... Kouř štípe do jazyku, lahoda. Dnešek je vážně skvělý. Líně si v hlavě rovnám víkendový harmonogram.

Asi dám kolo. Jo, to bych mohla! A taky bych měla zajet do zahradnictví pro letničky, abych konečně vysadila truhlíky. Macešky, které mám doteď, jsem kupovala na podzim. Sice zrovna kvetou jako pomínuté, ale přes celé léto nevydrží. Škoda...

Dnešek vidím v oddychových barvách. Budu se šolíchat kolem domu a nebudu nic hrotit. Víc odpočinku než práce. Tenhle týden v kanceláři byl o hubu. Proč si nezalenošit?

Dokouřila jsem. Vchodové dveře nechávám dokořán, ať si Atom vybere prostor k životu. Pozemek mám oplocený, tak co. Venku je ještě svěží ranní vzduch, nezaškodí pořádně vyvětrat.

Vracím se zpět do ložnice. Skáču šipku do rozestlané, ještě teplé postele. Z půlky, kde nespávám a z praktických důvodů leží ladem, vyhrabu z polštářů noťas. Zamilovaně hledím na displej darovaného počítače, žoviálně pojmenovaného Macek (jo, jde o produkt té světoznámé jablíčkové značky).

Jedině Macek může využívat levou stranu dvojlůžka svojí single paničky. Neexistuje spolunocležník, který by ho z VIP místa vykopal. Asi spadám do typického průměru osamocených žen jednadvacátého století. Ani mě to neminulo.

Pochopitelně jsem vždycky sama nebyla. Měla jsem několik vztahů, spadajících do kolonky „vážný“. Ale nikdy nedopadly. Žádný nepřerostl v žádost o ruku, natož manželství nebo dítě, nezažila jsem NAVŽDY, protože jsme se VŽDY rozešli. Častokrát hlavně mojí vinou. Jsem si toho vědoma, proto nemám nárok si stěžovat na současné partnerské vzduchoprázdno.

Čas a energii věnuju práci. Atomovi. Domečku. Urputností hraničící s duševní chorobou a vytrvalou prací od osmi do čtyř jsem si našetřila část peněz na malý domek. Zbytek penízků budu do padesáti splácet, ale jsem spokojená. Byla to moje nejlepší investice v životě. Cítím se tu dobře, je to moje hnízdo, útočiště. Je mi tu hřejivě, i když mě pod dekou nikdo nezahřívá.

* * *

Nabídky „na kávu“ od potencionálních životních partnerů nechávám propadat. Nějak nemám chuť randit nebo co... Věkem jsem lehce zmoudřela. A hlavně – mám na muže jiné požadavky než v osmnácti. Nejsem namyšlená, jen jsem zdravě sebevědomá, myslím. Doufám. Naivně si představuju, že koho mám potkat, toho potkám.

Imponoval by mi chlap, který by byl trochu dál než já. Přirozené, ne? Takového nepotkáte jen tak na rohu ulice. To je mravenčí prácička. Mám pocit, že za poslední tři roky, co jsem víceméně sama, jsem zpohodlněla. Samota mi do jisté míry vyhovuje. Dělán si co chci a kdy chci. Atom je mi v tomhle volnomyšlenkářském soužití dobrým sparing partnerem.

Do přihlašovací úvodní stránky Macka datluju notoricky známé heslo: PEPA. Heslo mám v počítači tak dlouho, že ani nevnímám, že co chvíli píšu jméno svého bývalého. Bývalého tolik milovaného. S ním bych si NAVŽDY dokázala představit... To jo – Pepa, druhý takový neexistuje. Pepa, kapitola sama pro sebe. Chlap, vedle kterého jsem chtěla zestárnout. Jenže on nechtěl stárnout vedle mě. Tak jsme se rozešli. Prosté. Jednoduché. Čistý řez.

A mně zůstala nekonečná svoboda a.... Macek, počítač z lásky. Nastavoval a instaloval ho ON, proto jeho jméno jako heslo a navždy čerstvá oranžová gerbera v ikoně. Věděl, že jsem je měla a mám ráda. Nostalgie.

Když jsme se rozcházeli, chtěla jsem Pepovi do kufru přibalit i Macka. Nestála jsem o milodary, nedovedla jsem si představit, že bych do Macka mohla hledět bez slz v očích.

Čtyři písmena psaná do hesla mě pálila na klávesnici jako do ruda rozpálené uhlíky. Kvůli pohodlnosti jsem si

nakonec Macka nechala o trochu dýl než Pepu. Tím pádem mi zůstal navždy.

Vzhledem k četnosti přihlášení jsem za moment přestala řešit, že PEPA je jméno. Teď si na Pepu nevzpomenu, ani když heslo vyťukávám desetkrát denně. Ujistila jsem se, že dárky se přece nevracejí. Od té doby nedám na „vyvdaného“ Macka dopustit. Moje dva v jednom. Pracovní nástroj a televize.

Pročítám si hlavní zprávy z domovského prohlížeče. Zřejmě se všichni hádají. Prezident vypadá jako vypasený starý hroch. Klasika. Přihlašuju se do soukromého mailu. Tam mě čeká pár slov od ségry. Odpovídám.

Pro jistotu zkontroluju i Facebook. Virtuální prostředí, kterému jsem pořád nepřišla na chuť. Všichni známí a neznámí „přátelé“ jsou tu neuvěřitelně šťastní, mají několik dětí, hollywoodské úsměvy, dovolenky, výlety. Nevěřím světu, ve kterém jsou všichni happy a free. Nikdo nemá splín, všem se všechno daří. Protože nezdary a průšvihy si na zeď nikdo nevyvěsí. Je to prosté, ale účinné lhaní si do kapsy. Online svět jede.

Chvilku se proklikávám různými stránkami, nic nehledám, znuděně surfuji. Dívám se na počasí a tak. Prostě zabývám krásné sobotní dopoledne u počítače. Absurdita. Vím.

Mezi prokliky na mě Macek vytrvale zkouší nějaké reklamy. Ignoruji je, mám vystudovaný marketing, takže vím, jaká bije. Co nemůžete prodat, nappete do reklamních banerů. Tůdle!

Do očí mě chtě-nechtě praští další reklama:

Chcete partnera na úrovni? Zkuste první seznamku pro náročné! Jen prověřené profily! Klikněte ZDE.

Usměju se. Takové klišé! Kdo by nechtěl partnera na úrovni? Pro náročné... Ověřené profily... Hmm. Dobře promyšlený tah. Nezní vůbec špatně! Bezmyšlenkovitě klikám tam, tedy ZDE.

Do háje! Nezešilela jsem? Co tu dělám? Sama sobě tyhle kroky nevěřím! No, jenom nakouknu. To se přece smí.

Jen dva prstíčky tam strčíme a hned zase půjdeme, vyskočí mi v hlavě úryvek z dětské pohádky. Jak trefné!

Bác! Poprvé v životě se ocitám na seznamce. Všechno je jednou poprvé! V koutku duše se cítím jako nějaký úchyl. Upřímně, ne nějaký, ale hodně hodně ujetý úchyl. Vždyť – kdo normální se takhle může seznamovat? Nedělám si iluze, ale zvědavost sílí. Stydím se sama před sebou.

Nezdržuju se studováním základních prvotních informací, chci se rovnou podívat na nabídku mužů! O to přece jde! Třeba tenhle? Klikám. Fotka je víc než lákavá, skoro slintám. No, jestli jsou všichni Kenové na seznamkách, už chápu, proč do nich nevraším na rohu u samošky.

Vtom za mnou doběhne Atom a cpe mi míček do postele. Chce aportovat.

„Počkej chvílku... Půjdeme na kolo.”

Počkej, panička něco objevila. Musíš teď prudit s aportem?

Mrknu na psa. Jeho nesmlouvavý pohled mě nenechává dýl v posteli, hrozil by konec důvěrného lidsko-psího vztahu. Vyčítavější pohled jsem dlouho nezažila. Musím s ním ven. Minimálně na zahradu.

Oblékám se. Ze skříně vybírám světlé slim džíny a bílé obyčejné přiléhavé triko. Domácí folklor, pohodlné oblečení, co mě nikdy neomrzí. Džínová variace. Džíny nosím doma, do práce, na sport. Nedám na ně dopustit

a podle teploty jen zkracuji délku nohavic. Jsem prostě džínová holka.

V hlavě mi hlodá červ. Mám vážně zkusit seznamku? Až tak hluboko jsem klesla? Ale co je na tom? Na síti je dnes každý, co je na tom divného?

Nově objevené webovky mě lákají jako medvěda med po zimním spánku. Jedno já nad novým nápadem jása, vidí skryté možnosti, rozčeření klidných vod. Ta opatrnější Dora jasně vidí pochybné existence, násilné činy, únosy a tak. Vždycky jsem měla bujnou fantazii.

V kuchyni chystám snídani. Natírám rohlík máslem a sypu ho pažitkou z vlastního pidizáhonku. Bio pažitka. Jsem náležitě pyšná pěstitelka pažitky a mám pocit, že všechno, co mi roste na dvou metrech kypřené půdy, bych měla s vděkem a beze zbytku sníst. Od jara očima povytahuju tři řádky sladkého hrachu, čtyři řádky stáleplodících jahod, tři keřiky rajčat a dvě sazenice bílých paprik. V rohu se krčí pažitka a bazalka. Bez těch by to nešlo, jasná věc.

Pod paži беру nořas. Atomovi dám do huby míček, do leváčky беру rohlík a vycházím na zahradu.

Macka pokládám na jedno ze dvou venkovních lehátek. Lehám si na sluníčko. Dopoledne ještě nemá sílu, tak si ho nechám pálit přímo do obličeje. Na břicho položím počítač, pokrčím nohy a s chutí se zakousnu do pažitkové snídane.

Asi vypadám labužnický, protože Atom nechal míček míčkem a nemůže ze mě spustit oči. Slintá jako nadržžený šnek. Nedám mu ani sousto. V žádném případě ho neučím